

מסורת הש"ס

(א) יבמות קה"ג (ב) לעיל
 (ג) חגיגה יא. (ד) ע"י
 בחוס' מיר נב. ד"ה תש"א,
 טהרות פ"ט מ"ט לעיל
 (ה) (ו) ע"י סח' חולין ע"ד.
 (ז) ע"י [סס:] (ח) לעיל ג.
 (ט) גי' רש"א שיהא יכול
 להיות לה, (י) ונחגיגה יא.
 ד"ה הא מילרז דחמרי
 שמעין מנייה עוד חילזו
 דחרי קראי מביי], (יא) לעיל
 מג.].

תורה אור השלם

1. דברו אל בני ישראל
ואמרתם אלָהֶם אישׁ אישׁ
כִּי יִקְרָהוּ בְּמִשְׁחֹר אוֹזֵב
שָׂמָא הוּא: וְקִרְאָה ט ב
2. אֵלֶּה הַשְּׂמָאִים לָכֶם
בְּכָל הַיָּרֵךְ כֹּל הַנּוֹגֵעַ בָּם
בְּמִתָּה: וְשָׂמָא עַד הַיָּרֵךְ:
וְקִרְאָה י א ל
3. וְזֹאת תִּהְיֶה שְׂמָא
בְּחוּבֵי כִּי בִשּׁוֹר אֵת אוֹזֵב א
הַרְתִּים בְּשׁוֹר מִזִּבּוֹ
שְׂמָאֵת הוּא: וְקִרְאָה ט ג
4. וְכִי יִקְרָה בְּשׁוֹר
יִכְסֵם בְּגָדֵי וְחִיץ בְּמִים
וְשָׂמָא עַד הַיָּרֵךְ:
וְקִרְאָה ט ד ח
5. וְכִי יִמּוֹת מִן הַבְּהֵמָה
אֲשֶׁר הִיא לָכֶם לֵאמֹלָה
הַנּוֹגֵעַ בְּנִבְלָתָהּ יִשְׂמָא ע
הַיָּרֵךְ: וְקִרְאָה י ו ט

גליון הש"ס

רש"י ד"ה מומאם דקב כו'
מומאם במגע. עי' פ"ג מ"ג
לזהלות וזהרע"ג סס. ועי'
זהרע"ג פ"ד מ"ה דטהרות
ול"ע:

לעזי רע"י

פרוי"ט. קרפדה.
בו"ט. קרפדה.

ממקום עומאה. ממקום שזיבו יואל שהוא טמא כצבילו: **דס היואל**
מפי אמתו. של זב גמור יליף ליה לקמן דטהור: **יכול דס היואל**
מפיו. של זב יהא נדון כרוק ודס היואל מפי אמתו יהא נדון כזב:
ואיפוך אנה. וזאת לרבות דס והוא להוילא מי רגלים: **שמעעג.**

מתאסף הרבה כחוד ואח"כ יואל
בגון רוק ומי רגלים ושכבת זרע: דם
אין מתעגל ויואל דכי אחא קמא
קמא נפיק: וחורר ונבלע. כשאני
מויאול: אף קל לו'. כגון שילון של
מי רגלים חורר ונבלע ואף דם שאני
מתעגל חורר חלב אלא שמתעגל
אינו חורר ונבלע: ושלדו. דפוס
יורתו: קיימם. שלא נשבר ונתפור:
כדגון. בשכולו שלם טמא אפילו
יש: בהם. בשרלים כמיב (ויקרא
יא) כל הנוגע בהם: מהם. וכל אשר
יפול עליו מהם בנותם יטמא (שם):
ובגוי. פרוי"ש המגנאליים יבשים
מתחמא והוא צד ויש שקורין אותו
בלע"ז ב"צ"ו: המהוהא. בלחיים ונקבם:
רר. כעין ריר שהוא לח כמו (שמואל
א ב) ויורד רירו על וקנו: מחילתו
אע"פ שאין סופו. אין לרר שיהו
המים פושרין בסוף כשיכלה מעת
לעת: יהודה בן נקוסא אומר. אין
לרר שיהו המים פושרין בסוף אכן יהו
על השרך כמעט לעת אע"פ שאין
סופן וקולא היא דאי לא הדר בבי
טהור ואש"ג דאי הוו פושרין כל מעת
לעת הוה הדר: טומא רבא. מלא
תרוד ממנו * מטמא במגע ומשא
ואהל: ברתנ' ומטמא צין לה וצין
יש. הכהם או השרך צין שנמלאו
לחין צין שנמלאו יבשין מטמא כל
טירות שנמלאו במיזב מיום כיבודו
ושעשתה האשה מיום כדום: אינא
מטמא למפרע. עד שעת כיבוד היא
כיבום דאיכא למימר לאחר כיבום מיד
נפל. אבל הלח אינו מטמא למפרע
אלא עד שעה שנוכל לומר אם נפל
באומות יום עדיין הוא יכול להיות עשוי
לח אבל עד שעת הכיבוד לזמן מרובה
נפל דהא לח הוא ואי מהי'א שעתא
נפל הוה מתקצצד יבש: גב' דוקסו
בדוק. מי מחממין בדביק ליה בשעת
הכיבוד ומשום הכי טירות דקדוש
כיבוד טירות: או משום דחוקסו
מסכד. דאי הוה החם בשעת כיבוד
הו נפיק האי שרץ מחמת כיבוד:
דאמר כביד ולא בדיק. כדכתיב ולא
בדקמיו. אי אמרת דהא דמטהרין הכי
דמקמי כיבוד משום דחוקסו שצדקו
בשעת כיבוד הא לא בדיק וטירות
דמקמי כיבוד נמי מטמא' ואי אמרת כו':
אי

דם הנדה פרק שביעי נדה

ד' שביעי נדה

ד' הוצא מפיו טהור. בפרק מלות חלילה (יבמות דף קה). מוקי בשומת לאי לאו הכי טמא משום כחלוסי הרוק:

ד' הוצא מפי האמה. ואם תאמר הא כבר ממעטינן בריש צנות כותים (לפני דף לב): איש מאודם ויש לומר דהיינו דלין

במקום טמא אינו דין שיהיו טמאין דם היוצא
מפי האמה יוכיח שבא ממקום טמא וטהור
אף אתה אל תתמה על זה שאע"פ שבא
ממקום טומאה יהיה טהור ת"ל זובו טמא
וזאת לרבות מימי רגליו לטומאה דם היוצא
מפי האמה מגלן דטהור⁶ דתניא יכול יהא
דם היוצא מפיו ומפי האמה טמאין ת"ל
וזובו טמא הוא הוא טמא ואין דם היוצא
מפיו ומפי האמה טמא אלא טהור ואיפוך
אנא אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן
יוחי⁷ דומיא דרוק מה רוק שמתעגל ויוצא
אף כל שמתעגל ויוצא יצא דם שאין מתעגל
ויוצא והרי חלב שבאשה שמתעגל ויוצא
ואמר מר חלב שבאשה מטמא טומאת
משקין טומאת משקין אין אבל לא טומאה
חמורה אלא אמר ר' יוחנן משום רבי שמעון
בן יוחי דומיא דרוק מה רוק מתעגל ויוצא
וחוזר ונבלע אף כל מתעגל ויוצא וחוזר
ונבלע יצא דם שאינו מתעגל ויוצא יצא
חלב שבאשה שאע"פ שמתעגל ויוצא אינו
חוזר ונבלע וגילף מזובו מה זובו שאין
מתעגל ויוצא מטמא אף כל אמר רבא מזובו
ליבא למילף שכן גורם טומאה לאחרים
והשרץ: אמר ריש לקיש דשרץ שביש ושלדו
קיימת טמא והאנן תנן מטמאין לחין ואין
מטמאין יבשין אמר רבי זירא לא קשיא דהא
בכולן הא במקצתן⁸ דתניא א"ר יצחק
ברבי ביסנא אמר רבי שמעון בן יוחי² בהם
יכול בכולן ת"ל מהם אי מהם יכול במקצתן
תלמוד לומר בהם הא כיצד כאן בלח כאן
ביבש אמר רבא הני זבוגי דמחזיא כי
שלדן קיימת טמאין ואמר ריש לקיש דשרץ
שגשרף ושלדו קיימת טמא מיתבי⁹ הנמצא
שרץ שרוף על גבי הזיתים וכן מטלית
המהוהא טהורין שכל הטמאות כשעת
מציאתן א"ר זירא לא קשיא הא בכולן
הא במקצתן דתניא אמר רבי יצחק בר'
ביסנא משום ר"ש בן יוחי בהם יכול בכולן
ת"ל מהם אי מהם יכול במקצתן ת"ל בהם
הא כיצד כאן בשרוף כאן בשאינו שרוף:
מטמאין לחין: זב דכתיב³ בשרו כיחו
וגיעו ורוקו דכתיב⁴ כי ירוק הוב כעין רוק
שרץ⁵ במותם אמר רחמנא כעין מיתה
שכבת זרע הראויה להוריע גבלה דכתיב

רַק מֵאוֹת חֲלִילָה (יְבוּמוֹת דָּף קה). מוֹקֵי
 בִּי טַמְאָה מֵשׁוּם לַחֲלוּשֵׁי הָרוֹק:
 אִם תֵּאמַר הֵא כִּבְר מִמַּעֲטֵינָן בְּרִישׁ
 אֵשׁ מֵאוֹדֵם וַיֵּשׁ לִמָּר דְּהֵינּוּ דִּלְפִין
 נַעֲשֶׂה זֶב ע"י רִאִיִּית אוֹדֵם אֲבָל אִם
 כִּבְר נַעֲשֶׂה זֶב לִיִּיּוֹ דֵּם הֵיאוּלָּה מִפִּי
 הָאֵמָה טַמְאָה כְּמוֹ רִקּוֹן וּלְכִין לִרְיִן
 קִרְאָה הֵכָּה לַמַּעֲטֵי: **וְזֹאת** לְחִיבֻת
 מִיָּמֵי רִגְלָיו לְטוֹמְאָה. מוֹי"ו דְּוָחַת
 קִדְרִישׁ כִּי הֵיכִי דְּלִרְשִׁינָן לְעִיל יִיחוּ
 וַיַּעֲבֹ מוֹי"ו דּוֹבִי יִירוֹק אֲבָל זֹאת כֻּכַּל
 דּוֹכְמִי אֲחָה לַמַּעֲטֵי וְהֵאֵל זֹאת נִמִּי
 אֲחָה לַמַּעֲטֵי בְּדַת"כ מִנְרִיִּין תִּרִי
 מִיַּעֲטֵי זֹאת טַמְאָה הוּא אֵל לַמַּעֲטֵי
 זִיעָה וְלִימָה כְּרוּחָה וְחַד לַמַּעֲטֵי דֵם
 הֵיאוּלָּה מִפִּי וּמִפִּי הָאֵמָה:

תום' הרא"ש

[illegible]

יכולין להשרות: בעי רבי ירמיה תחילתו וסופו כפושרין או דלמא תחילתו אף על פי שאין סופו ת"ש דתניא כמה היא שרייתן כפושרין יהודה בן נקוסא אומר ימעת לעת תחילתו אף על פי שאין סופו רשב"ג אומר צריכין שיהו פושרין מעת לעת: רבי יוסי אומר בשר המת כו': אמר שמואל טהור מלטמא בכזית אבל מטמא טומאת רקב תניא נמי הכי רבי יוסי אומר בשר המת שיבש ואין יכול לשרות ולחזור כמות שהיה טהור מלטמא בכזית אבל טמא טומאת רקב: **מתני'** ההשרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע עד שיאמר ברכתיו את המבוי הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת כבוד וכן כרתם שנמצא בחלוק מטמא למפרע עד שיאמר ברכתיו את החלוק הזה ולא היה בו כתם או עד שעת הכבוס ומטמא בין לח בין יבש ר"ש אומר ה"בש מטמא למפרע והלח אינו מטמא אלא עד שעת שיהא יכול לחזור ולהיות לח: **גמ'** איבעיא להו עד שעת כבוד חזקתו דרוק או דלמא חזקתו מתכבד ומאי נפקא מינה דאמר כביד ולא ברוק אי אמרת חזקתו דרוק הא לא בדק אי אמרת חזקתו מתכבד הא מתכבד